

Manifest de la incredulitat

Durant molts anys, i especialment en els darrers sis, hem escoltat el mateix relat, repetit fins a la sacietat: que no era possible, que no tocava, que no ens ho podíem permetre.

Anys d'arguments que ens demanaven paciència, comprensió i resignació mentre se'ns tancaven portes una vegada i una altra.

Durant aquest temps, clubs, entitats, esportistes, famílies i usuaris hem hagut d'adaptar-nos a la nostra realitat i a unes limitacions que se'ns presentaven com inevitables, impossibles de solucionar, gairebé com una condemna. Davant d'aquests argumentaris, hem assumit les mancances, hem reorganitzat activitats i hem acceptat que el "no" era definitiu.

I ara, de cop i volta, sí.

El problema no és l'equipament, que és imprescindible i fa anys que hauria d'existir, sinó l'impacte d'un gir de discurs tan sobtat, que arriba després d'haver fet perdre a la ciutat, a la gent, a nosaltres, un temps que ningú ens retornarà.

Després d'anys negant l'evidència, ara se'ns presenta com una decisió natural allò que abans es descartava sense contemplacions. I això és del tot inadmissible.

Aquest manifest no neix de la ràbia gratuïta, sinó del cansament més profund. Del cansament de sentir explicacions que avui queden desmentides pels fets. Del cansament de veure com se'ns demanava confiança mentre es negava una realitat que ara es reconeix implícitament. Del cansament de comprovar que,

per decisions exclusivament polítiques, hem perdut anys valuosos que haurien pogut servir per créixer, per avançar i per donar resposta a necessitats urgents.

I la paciència no és infinita. De fet, ja se'ns ha acabat.

El respecte també passa per la coherència, per no fer-nos perdre temps, oportunitats i energies amb justificacions que acaben caient pel seu propi pes.

Celebrar el futur no hauria d'implicar oblidar el passat, i avançar no pot voler dir fer veure que tot el que s'ha dit abans no compta.

Creiem que no demanem impossibles; només reclamem memòria, claredat i consideració. Perquè una ciutat no només es construeix amb equipaments, sinó amb la manera com s'expliquen, es decideixen i es respecten les necessitats de la gent que en forma part.

Han vingut i vindran excuses, elusions de responsabilitats, culpabilitzacions, i alguns encara es voldran posar la medalla, però ara ja no ens creurem ningú més. El temps posarà tothom al seu lloc.

Per la nostra gent, pels nostres clubs i entitats, per nosaltres i pel nostre futur:

VOLEM UN PAVELLÓ!

Associació Grada d'Animació - Bàsquet Manresa Supporters